

Slovo: 34. O přicházejícím Božím království pokoje

Pravda a láska se moc nenesí, neboť se z nich nedá, jak známo, nic vytřískat pro vlastní prospěch.

Slovo

O přicházejícím Božím království pokoje

Biblické čtení: 1. Tesalonickým 5, 16 - 24

Sestry a bratři,

jedno úsloví podává vysvětlení proč všichni na Silvestra zůstávají vzhůru přes půlnoc. Optimisté aby zastihli přicházející nový rok, pesimisté aby měli jistotu, že ten starý skutečně odešel.

Osobně tentokrát nespádám ani do jedné z uvedených skupin neboť jsem šel spát už před půlnocí. Musím totiž dneska do práce a do práce se chodí, jak praví zákonník práce, řádně odpočato.

Ze sna mne ovšem probudily jakési podivné zvuky. Měl jsem za to, že to je náš obecní kocour, který má ve zvyku hlásit se o pozornost škrábáním na vstupní dveře. Kocour to nebyl, byly to petardy, světlice a pumy, jejichž zvuky k nám nahoru na Chrastnou v utlumené podobě přicházejí z údolí.

Fajn, Nový rok dorazil, pomyslel jsem si a pokusil se znovu odebrat do říše snů. Kdyby mne zanedlouho neprobudila esemeska s přáním všeho nejlepšího, nijak zvlášť by se tahle noc od jiných ani nelišila.

Faktem je, že mám na svátek Nového roku tak trochu pifku. To se nemělo stát, že se slaví zrovna 1. ledna. Ukradl nám totiž podstatnou část vánočních svátků, které by se správně měly držet až do Tří králů, což je 6. ledna.

Tichou a svatou noc každoročně za pár dnů zamění rámus pyrotechniky, při němž by se nejspíš oslík a jalovička v betlémském chlévě splašili a spolu s vyděšenými ovceci a pastýři prchli do lesů.

Ostatně, je to prý skutečně relikv z doby pohanské, kdy se rámusem na počátku nového období odháněli zlí duchové.

Nevím, jak účinné to tenkrát bylo, ale dneska to s těmihle duchy ani nehne. Drží se dobytých území zuby nehty a vytvářejí v naší české kotlině ovzduší našťvanosti, pohrdání druhými a neochoty naslouchat argumentům, vytvářejí – řečeno slovy klasika – blbou náladu.

Co s tím?, klademe si otázku příhodně hned na začátku nového roku. A dá se s tím vůbec něco dělat? Nejsou ty vzájemně nevraživé bubliny, v nichž si každá část rozdělené společnosti hněte svůj svět, osudem našeho národa? Osudem národa bez skutečných elit, které jedna nebo druhá totalita zlikvidovala nebo vyhnala pryč?

Nejspíš to tak úplně nebude, neboť z každodenních zpráv lze vytušit, že podobné rozdělení v posledních letech zavládlo i v jiných zemích. Populismus, který se živí našimi předsudky, sobectvím a neinformovaností, je obecně na vzestupu po celém světě.

Mám návrh. Když už jsme jednou křesťané, podívejme se na to křesťanskými očima. Jak jinak než s Bibli v ruce. Konkrétně se svitkem, který apoštol Pavel poslal křesťanům v Tesalonice asi dvacet let po Ježíšově smrti.

Jedná se o nejstarší novozákonní spis. Křesťané v Tesalonice měli v jistém smyslu podobné problémy jako my dnes. Pravda a láska se moc nenosily, neboť se z nich nedá, jak známo, nic vytrískat pro vlastní prospěch. Rozhodovalo postavení, původ a s tím spojená moc. Těm ostatním byly určeny chléb a hry. Těm úplně na okraji ani to ne.

Nově vzniklá buňka vyznavačů milosrdného a spravedlivého Krista Ježíše byla nutně podezřelá a trpěla proto nepřátelstvím okolí.

Jedním z důvodů byla skutečnost, že křesťané označovali za spasitele a pána namísto císaře, jak bylo povinností, právě ukřižovaného Ježíše.

Chtěli tím vyjádřit pro křesťanskou víru dodnes nejdůležitější zásadu, a sice, že závazné je to, co požaduje Ježíš, ne to co chce císař.

Navíc křesťané neustále zmiňovali přicházející Boží království. Nemysleli tím nějaký prostor v nebi, kam se uchýlí, až jednou umřou. Taková představa by tesalonickým úřadům a pohanským sousedům nijak nevadila. Podobných únikových náboženství bylo v římské říši povícero, stejně jako dnes u nás.

Božímu království první křesťané rozuměli jako přicházející budoucnosti tohoto světa, který bude jednou provždy obnoven tak, jak měl vypadat už od počátku.

Bude rekonstruován ve svět spravedlivý, laskavý a pokojný. Boží království si můžeme představit jako blížící se osvobozenou armádu. Na okupovaném území pod jejím vlivem už vznikají ostrůvky odporu, partyzánské oddíly, které omítají přizpůsobovat se nesvobodným poměrům, ale jednájí a vystupují svobodně, v souladu s pravidly, které budou platit až dojde ke konečnému osvobození. Tak to je církev.

V těchto souřadnicích první křesťané žili. Ježíš je Pán a Boží království je blízko. Pokud si, sestry a bratři, tyto původní křesťanské souřadnice uchováme i pro naši dobu, může se leccos začít měnit i v naší společnosti.

Apoštol Pavel v závěru svého dopisu Tesaloničanům shrnuje, jak se takový ostrůvek křesťanského odporu v daném pohanském prostředí prakticky projevuje.

Možná, že mu docházel svitek a tak šetřil místem, možná zvolil krátké heslovité věty proto, aby si to adresáti listu lépe zapamatovali. Byli totiž křesťany teprve rok a leckde nejspíš tápali, pletli si pojmy s dojmy a tu a tam z jejich postojů jistě vyčuhovalo staré pohanství.

Ostatně, asi na tom dnes nebudeme o moc lépe. Občas jsou z kazatelen slyšet slova, za která by se nemusel stydět leckterý panovačný, sobecký a nesnášenlivý pohan v Tesalonice.

Tak tedy, jak nám apoštol etiku Božího království shrnul?

1) Žijte mezi sebou v pokoji. Mimochodem, pokoj je tím nejzákladnějším principem, na němž Boží království stojí. Je to něco jako demokracie, ale na vyšší úrovni. Platí v něm podobně jako v demokracii stejná práva pro všechny a ohleduplnost k minoritám (k maličkým), to co má pokoj navíc je ochota všech zúčastněných si naslouchat a pokládat jeden druhého za přednějšího, než sebe (Filipským 2, 3). No prostě harmonie.

2) Kárejte neukázněné. Ale no tak samozřejmě, že se i v pokojném státním zřízení může vyskytnout někdo, kdo pokoje zneužije k tomu, aby si polepšil na úkor ostatních. Nemůžeme ty z nás, kterým jsme dali důvěru k vykonávání správy věcí veřejných, nechat bez dozoru. Že jsou volby jednou za čas ještě neznamená abychom v mezičase zavřeli oči. Neukáznění se musí kárat, jinak je pokoj v ohrožení.

3) Těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost. Tady myslím není k Pavlovi co dodat.

4) Stále se radujte, v modlitbách neustávejte, za všech okolností děkujte. Nejhorší je, když člověk ztratí naději a výhled do budoucnosti. Když kvůli pánům u vesla nebo osobním starostem ztratí víru, že Pánem je Ježíš. Když kvůli okupaci země těmi, kteří působí místo pokoje nepokoj, ztratí víru v přicházející Boží království.

Proto nám apoštol klade na srdce, abychom si stůj co stůj uchovali pozitivní postoj, uchovali zrak pro všechno nadějně, pro všechno, co nese už nyní parametry lepší budoucnosti. Je tolik věcí, za které můžeme být vděční!

5) Plamen Ducha nezhášejte. Ducha Božího bychom mohli přirovnat k rozvědce oné nenásilné blížící se osvobozené armády, kterou označujeme Boží království. Je tady proto, aby nám pomáhal v odboji. Inspiruje nás, dodává energii, vybavuje speciálními dovednostmi. V jeho přítomnosti nelze zůstat nečinně v klidu. Kdo přesto zůstane, kdo mávne rukou a nechá to na jiných, kdo si řekne „nějak bylo nějak bude“, ten hasí příležitost, která se už nemusí opakovat, staví světlo po kbelík a stává se solí, co nesolí.

6) Prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte. Pokud se prorockých darů týká, nemusíme si hned představovat nějaké věštění budoucnosti. Za proroky byli v novozákonní církvi považováni ti, kdo nabyli dostatečných znalostí a poznání svatých písem a lidské společnosti tak, aby mohli kvalifikovaně poučovat druhé.

Zřejmě se vzdělanými lidmi, kteří mají co říct, pohrdalo tenkrát, stejně jako v poslední době u nás. Lidé se příliš často rozhodují ne na základě kvalifikovaných informací odborníků, ale podle hesel populistů. Samozřejmě to neznamená, abychom spolkli všecko, s čím přijde někdo s titulem před nebo za jménem. Všecko zkoumejte, dejte si tu práci, ověřujte si zdroje informací, a hlavně držte se toho, co je dobré – ne jen pro vás, ale pro všechny.

A to je tak všechno, sestry a bratři, co nám chtěl apoštol Pavel v několika posledních větách svého listu položit na srdce. Určitě dobrá inspirace pro celý nový rok, pro celý život.

Hlavně nezapomenout na souřadnice, do nichž nás Bible staví. Bez nich by to všechno bylo jen plané moralizování. Ona vertikální souřadnice zní Ježíš je Pán, ta horizontální Království Boží se přibližuje.

Pokud se takhle zařadíme, potom nás v novém roce ani nikdy jindy nemůže nic skutečně rozházet.

Závěrem ještě slova apoštola Pavla:

„Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní.“

Amen

PeČ

ČCE + SPCH 1. 1. 2019 Třebenice

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)